

Geografies socialistes

ELS SOCIALISTES CATALANS,
VALENCIANS I DE LES ILLES HAURIEN
DE FER MÉS PEDAGOGIA ALS SEUS
COMPANYS DE MADRID I ANDALUSIA
PER EXPLICAR-LOS QUE NO HI HA
CAP DRAMA SI ES PACTA AMB
PODEMOS AMB EL SUPORT DELS
PARTITS CATALANS

És inevitable que les negociacions per la formació del Govern espanyol siguin analitzades des de molt diverses perspectives segons com li va a cadascú la festa. Per aquesta raó, en part, els ciutadans ho vivim amb molta més calma que la classe política. Al capdavall, els que es juguen els jornals són uns altres. Deixem-los el drama i el catastrofisme a ells!

En tot cas, i encara que sense exagerar la importància en les nostres vides de com acabe la cosa, sí que és cert que quasi tots tenim les nostres preferències. Potser és possible que aquestes preferències siguin moltes vegades més estètiques o emocionals que pragmàtiques, perquè en el fons tots sabem, i per si no ho teníem clar del tot la UE i el Govern Tsipras a Grècia ens ho han acabat d'ensenyar, que les diferències efectives i de fons en les polítiques públiques més bàsiques seran, més enllà de matisos –que ningú no nega que puguen ser importants, eh–, ben minses. El cas és que preferim unes opcions a unes altres. Entre l'electorat d'esqueres, per exemple, és evident que hi ha qui aposta per un pacte més ambiciós entre PSOE i Podemos, que caldria que tinguera el suport –al menys– de part dels partits catalans, mentre d'altres donen prioritat a eixe acord PSOE-C's que, si fos votat també per Podemos, permetria desallotjar Rajoy i el PP del govern “ja mateix”.

Tanmateix, el PSOE, en harmònica interacció amb la posició dels mitjans de comunicació i de les opinions expressades per l'*establishment* polític i econòmic de l'Estat de les últimes dècades, sembla que no ha tingut massa dubtes. Pedro Sánchez no ha gosat proposar a Podemos més participació a les seues combinacions de pacte que el suport ex-

tern a uns hipotètics governs i unes possibles polítiques si més no prudents i centristes. Aquesta aparent unanimitat i aconfortivitat, amaga, però, una esclatxa generacional i territorial cada vegada més rellevant entre els socialistes. Hi ha sensibilitats marcadament diferents entre els votants del PSOE de més de 45 anys i els que ja es van fer grans després de la mort de Franco. A més, i molt significativament, hi ha una geografia on es veu com un drama pactar amb l'esquerra *nova* –Andalusia; un Madrid on per pactar a l'ajuntament Podemos ha hagut de presentar un perfil com el de Carmena...– i una altra on, com al País Valencià o a les illes Balears, el pacte amb Podem

es veu amb tanta naturalitat i normalitat com a Catalunya es comprèn que no hi hauria cap drama en acceptar un referèndum consultiu a canvi del suport parlamentari a aquest Govern d'esqueres.

Íceta, Armengol o Puig, siguin *susanistes* o *pedristes* en la brega interna que hi ha al PSOE, comparteixen una visió molt més realista del que suposaria en la pràctica un pacte amb Podemos. Saben que és perfectament factible, que no resultaria dramàtic ni maximalista i saben també que el suport dels partits catalans o bascos seria possible sense generar traumes a la convivència, ans al contrari, obligant a buscar vies de solució a una qüestió política, la catalana, que no té sentit que continue enquistada. I en gran part la comparteixen perquè també el seu electorat ho té clar. Crida l'atenció que no hi haja més esforços per la seua part per explicar-ho i fer pedagogia a Madrid, on es veu tot el que no siga continuar a l'enroc de les polítiques que no han tallat el cordó umbilical amb la Transició com una irresponsabilitat. Particularment important podria ser Ximo Puig, segon càrrec institucional socialista del país, president del Govern de coalició –que, a més, funciona sense greus problemes– més ambiciós que hi ha a tot l'Estat. Què passaria si es *valencianitzara* una mica el PSOE, si la visió política de Ferraz –a tots els nivells– s'assemblara més a la del PSPV, si des de València els encomanaren la visió més oberta, progressista i plural de què està fent gala el *govern a la valenciana* de què parla sempre Mónica Oltra? No ho podem saber, però sens dubte el canvi al tauler de joc seria considerable... i em penso que molt positiu per al PSOE en termes de futur.

ANDRÉS
BOIX PALOP
@Andres_Boix